

Sygn. akt I C 301/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący **SSR Ewa Przychodzka**

Protokolant Beata Wolny

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2016r. w Oleśnicy

na rozprawie

przy udziale stron

powód: **Towarzystwo (...) S.A. z/s w W.**

pozwany: **R. J.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. J. na rzecz powoda Towarzystwa (...) S.A. z/s w W. kwotę 6.272,04zł (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt dwa 04/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14.03.2012r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.131,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z. /

1. odnotować;

2. kal. 21 dni.

26.01.2016r.

I C 301/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu R. J. i zasądzenie od pozwanego kwoty 6.273,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14.03.2012 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona powodowa stwierdziła, że w dniu 01.01.2009 r., pozwany – R. J. kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Kierujący tym pojazdem pozwany nie zachował należytej ostrożności i zjechał na przeciwległy pas ruchu przez co doprowadził do zderzenia z innym pojazdem. Pozwany zbiegł z miejsca wypadku. Samochód pozwanego objęty był ubezpieczeniem OC. Poszkodowany zgłosił szkodę i w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego strona powodowa ustaliła wysokość szkody na kwotę

6.272,04 zł i taką kwotę wypłaciła poszkodowanemu w wypadku. Strona powodowa wskazała, iż wezwała pozwanego do zapłaty w/w kwoty, a w dniu 12.03.2012 r. złożyła wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, jednak do zawarcia ugody nie doszło.

W odpowiedzi na pozew pozwany Rafał J. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, iż bezpośrednio po zdarzeniu pozwany zatrzymał pojazd i wysiadł z samochodu, którym kierował, a na miejsce zdarzenia przyjechała karetka pogotowia. Pozwany wskazał, iż upewniwszy się, czy nikt nie został ranny, odszedł pieszo

z miejsca zdarzenia, gdyż stan uszkodzeń pojazdu pozwanego nie pozwalał na kontynuowanie jazdy. Pozwany podał, iż w dniu 01.01.2009 r. o godz. 9.30 został przesłuchany przez funkcjonariuszy policji w T. i poddany badaniu na zawartość alkoholu. Wynik badania był negatywny. Pozwany zgłosił też zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 09.06.2014 r., wydanym w sprawie I C 1556/13 Sąd Rejonowy w Oleśnicy oddalił powództwo i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1.217,00 zł tytułem kosztów postępowania (k. 54).

Wskutek apelacji strony powodowej od w/w orzeczenia, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19.12.2014 r. wydanym w sprawie II Ca 1175/14 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał tutejszemu Sądowi do ponownego rozpoznania (k. 87).

W toku postępowania dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 1 stycznia 2009r. między godz. 1:00 a 2:00 pozwany kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Kierując powyższym pojazdem pozwany jadąc z Ostrowa Wielkopolskiego w kierunku W.

w miejscowości P. nie zachował należytej ostrożności i zjechał na przeciwległy pas ruchu, przez co doprowadził do zderzenia z pojazdem osobowym marki M. (...) o nr rej.(...) kierowanym przez D. L. (1). Pojazd kierowany przez pozwanego, będący współwłasnością też jego ojca, objęty był ubezpieczeniem OC w powodowym Towarzystwie (...). Poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody stronie powodowej. W wyniku postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez stronę powodową, ustalono wysokość szkody z kosztami holowania na łączną kwotę 6.272,04zł. Kwotę tę wypłacono poszkodowanemu w dniu 12.03.2009 r. /dowód:

notatka informacyjna Policji
z dnia 27.01.2009 r. - k.7;

druk zgłoszenia szkody -k.8-9;

wycena z dnia 05.02.2009 r. -
k. 10 – 12;

kosztorys nr (...) - k.13 - 17;

polisa (...) nr (...) – k. 18;

oświadczenie sprawcy szkody –
k. 19;

rachunek nr (...) wraz z dowodem wpłaty – k. 20;

faktura VAT nr (...) – k. 20v.;

decyzja z dnia 11.03.2009 r. wraz z potwierdzeniem dokonania przelewu – k. 21;

potwierdzenie przelewu z dnia 12.03.2012 r. – k. 44, 50;

zeznania świadka D. L. – k. 104 – 105;

zeznania świadka – E. L. – k. 131 – 132;

zeznania pozwanego – k. 135 -137;

Osoby bawiące się na imprezach sylwestrowych w okolicznych domach wezwali pogotowie do poszkodowanych z samochodu marki M.: kierowcy i pasażerki. Samochód marki O. (...) po zderzeniu nie nadawał się do dalszej jazdy. Pozwany - sprawca wypadku wraz z pasażerami z O. (...) natychmiast po zdarzeniu zbiegli z miejsca wypadku i już na nie powrócili, nie udzielając pomocy poszkodowanym.

Poszkodowani z miejsca zdarzeni zostali przewiezieni do (...)

w O..

/dowód:

zeznania świadka D. L. – k. 104 – 105;

zeznania świadka – E. L. –

k. 131 – 132;

notatka informacyjna Policji

z dnia 27.01.2009 r. - k.7;

Pismem z dnia 22.02.2012 r. strona powodowa wezwała pozwanego

do zapłaty kwoty 6.272,04 zł tytułem zwrotu wypłaconego poszkodowanemu ubezpieczenia. Następnie w dniu 12.03.2012 r. strona powodowa wystąpiła z wnioskiem o zawiązanie pozwanego do próby ugodowej. Sprawa zawisła przed tutejszym Sądem pod sygn. akt I Co 719/12, do ugody nie doszło.

/dowód:

wezwanie do zapłaty z dnia 22.02.2012 r. – k. 22;

wniosek o zawiązanie do próby ugodowej z dnia – 12.03.2012 r. – k. 23;

kserokopia książki nadawczej strony powodowej dot. korespondencji wysłanej w dniu 12.03.2012 r. – k. 24;

W dniu 28 grudnia 2012r. nastąpiło połączenie spółek (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) S.A. z siedzibą w W. poprzez przeniesienie całego majątku spółki

(...) S.A. na rzecz (...) S.A.

/dowód:

odpis KRS - k.5;

Sąd zważył:

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 01.01.2009 r. ok. godz. 1.30 w miejscowości P. doszło do wypadku, którego sprawcą był pozwany. Bezspornym był także fakt, iż pozwany w owym czasie posiadał ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony powodowej oraz że z tytułu tego ubezpieczenia strona powodowa wypłaciła poszkodowanemu w wypadku D. L. (1) odszkodowanie w wysokości 6.272,04zł.

Kwestia sporna sprowadzała się natomiast do ustalenia, czy pozwany zbiegł z miejsca wypadku, a co za tym idzie, czy stronie powodowej przysługuje względem niego skuteczne roszczenie regresowe, a jeśli tak,

to czy roszczenie to nie jest przedawnione.

Strona powodowa uprawniona jest do dochodzenia swoich roszczeń na podstawie przepisu art. 43 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych(j.t. Dz.U. z 2013 poz.392) zgodnie z którym zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący:

- 1) wyrządził szkodę umyślnie lub w stanie po użyciu alkoholu albo pod wpływem środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii;
- 2) wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa;
- 3) nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa;
- 4) zbiegł z miejsca zdarzenia.

W tym miejscu należy wskazać, iż przesłanka odpowiedzialności sprawcy wypadku, który zbiegł z miejsca zdarzenia jest często dyskutowana i budzi wątpliwości, albowiem prawo cywilne nie zawiera definicji legalnej pojęcia „zbiegnięcie z miejsca zdarzenia”. W doktrynie i orzecznictwie utrwalił się jednak pogląd, iż zbiegnięciem z miejsca zdarzenia jest takie zachowanie, które ma na celu uniemożliwienie zidentyfikowania kierującego i uniknięcie przez niego odpowiedzialności. Sąd Najwyższy wskazuje, iż o zbiegnięciu kierowcy można z reguły mówić wówczas, gdy oddala się on z miejsca wypadku wbrew obowiązującym przepisom, czy też by uniemożliwić zidentyfikowanie go i pociągnięcie do odpowiedzialności (por. uchwała z dnia 25.08.1994 r., sygn. akt III CZP 107/94).

Jednym z orzeczeń zawierających definicję zbiegnięcia z miejsca zdarzenia jest wyrok SN z dnia 27.03.2001 r., sygn. IV KKN 175/00. W wyroku tym Sąd wyraził opinię, iż momentem decydującym o przyjęciu, że sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia, jest ustalenie, że oddalając się z miejsca zdarzenia, czynił to z zamiarem uniknięcia odpowiedzialności, w szczególności w celu uniemożliwienia identyfikacji roli, jaką odegrał w zdarzeniu, oraz stanu, w jakim znajdował się w chwili wypadku. Aby zatem przypisać kierowcy zachowanie określone w analizowanym przepisie, należałoby wykazać, iż kierowca „szybko”, w celu jego niezauważenia, opuścił miejsce wypadku bez zamiaru powrotu. Tylko takie zachowanie daje się określić jako zbiegnięcie z miejsca wypadku.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci przedłożonych przez strony dokumentów oraz zeznań świadków Sąd uznał, iż pozwany zbiegł z miejsca wypadku. Z zeznań świadków D. L. (1) i E. L. (2), które Sąd uznał za spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające, a także korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci notatki informacyjnej Policji z dnia 27.01.2009 r. (v. k.7) wynika jednoznacznie, iż tuż po wypadku pozwany R. J. wysiadł wraz z pasażerami prowadzonego przez siebie samochodu marki O. (...) i zbiegł z miejsca zdarzenia, nie udzielając, wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi, pomocy poszkodowanym i na miejsce wypadku nie powrócił. Tak ustalony stan faktyczny znajduje potwierdzenie w notatce informacyjnej policji, z której jednoznacznie wynika,

iż sprawcy wypadku nie było na miejscu zdarzenia w chwili przyjazdu funkcjonariuszy, co niewątpliwie uniemożliwiło przeprowadzenie badania na zawartość alkoholu lub innych środków odurzających.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom pozwanego. Z zeznań tych wynikało, iż pozwany po wypadku zaczął na przyjazd karetki pogotowia, upewnił się, że poszkodowanym w wypadku nic się nie stało i dopiero wtedy oddalił się z miejsca wypadku udając się pieszo najpierw z powrotem do oddalonego o ok. 10 km O. W., a następnie stamtąd – również pieszo - do oddalonej o ok. 47 km T., gdzie o godz. 9.30 zgłosił się na policję. Sąd nie dał wiary powyższym zeznaniom uznając, iż są one niespójne, nielogiczne i nie korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Ponadto biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego, z których wynika m.in., że przejście wskazywanego przez pozwanego dystansu, który łącznie wynosił ponad 60 km zajęło by pozwanemu średnio 10 godzin, a zatem skoro do wypadku doszło ok. godz. 1.30 w nocy, a pozwany oczekiwał na przyjazd pogotowia i dopiero po jego przyjeździe oddalił się z miejsca wypadku, to mało prawdopodobne jest, aby pokonując wskazaną przez siebie trasę, nawet przy założeniu, że jej część przebył samochodem, dotarł do T. o wskazanej godzinie.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż co do zasady roszczenie zwrotne (regresowe) strony powodowej jest uzasadnione i w świetle powołanego wyżej przepisu dopuszczalne. Biorąc to pod uwagę należy odnieść się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 120 § 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W myśl art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Ustanowienie w przytoczonym przepisie terminu przedawnienia dla roszczeń z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi odstępstwa od ogólnej zasady, zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi lat dziesięć. Jednakże dla zastosowania tego wyjątku ustawa wprowadza wymaganie, aby określone roszczenie, które przysługuje podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, pozostawał „w związku z działalnością gospodarczą”. Określenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej jest określeniem szerokim, co znalazło potwierdzenie w orzecznictwie sądowym (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11.06.1992r., (...) 64-92 – OSNC 1992, nr 12, poz. 225, wyrok z dnia 24.04.2003r., I CKN 316/01 – OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117 i wyrok z dnia 16.07.2003r., V CK 24/02 – OSNC 2004, nr 10, poz. 157). Motywy i dążenie ustawodawcy do zapewnienia możliwie szybkiego realizowania przez profesjonalistów zostały szeroko w doktrynie i judykaturze omówione.

Niewątpliwie strona powodowa jest podmiotem gospodarczym, a roszczenie będące przedmiotem niniejszego pozwu pozostaje w związku z działalnością gospodarczą. Okres przedawnienia roszczeń z tzw. regresu ubezpieczeniowego wynosi 3 lata od dnia wypłaty odszkodowania.

W okolicznościach niniejszej sprawy odszkodowanie w wysokości 6.272,04zł wypłacone zostało poszkodowanemu D. L. (1) dnia 12.03.2009r. Wskazać przy tym należy, iż wątpliwości Sądu nie budzi fakt, iż zawezwanie do próby ugodowej może prowadzić do przerwania biegu przedawnienia, tym bardziej, że w treści wniosku jednoznacznie oznaczono przedmiot żądania i jego wysokość. Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym przede wszystkim z dokumentów w postaci kopii wniosku o zawezwanie do próby ugodowej z dnia – 12.03.2012 r. oraz kserokopii książki nadawczej strony powodowej dot. korespondencji wysłanej w dniu 12.03.2012 r. (vide k. 23 i 24) wynika, iż wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, który przerwał bieg przedawnienia został złożony w dniu 12.03.2012r., a zatem w przewidzianym prawem terminie. Pogląd taki wyrażał też już Sąd Okręgowy we Wrocławiu w wyroku z dnia 19.12.2014 r.

Sąd nie wziął przy tym pod uwagę zastrzeżenia pełnomocnika pozwanego zgłoszonego podczas ostatniej rozprawy, jakoby znaczenie dla obliczania terminu przedawnienia w niniejszej sprawie miał fakt wystąpienia w tym okresie roku przestępnego. Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z art. 112 kc w zw. z art. 165 § 1 kpc termin liczony w latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu.

Mając powyższe na uwadze Sąd nie uwzględnił podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia i orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach oparto o treść art. 98 kpc, zasądzając od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2.131,00 złotych, na którą składa się wpis sądowy w wysokości 314,00 złotych, koszty zastępstwa procesowego przed obiema instancjami sądowymi wysokości 1.800,00 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17,00zł.